

KEVÉS MEGHATÁROZÓ ÉLMÉNY MARADT MEG Maxon emlékezetében arról az időszakról, ami a születése és a Sunnyval való házasságkötése között történt, vagyis a Sunny férjévé válása előtti időkből. Elméjében ezek az emlékek egy skálán helyezkedtek el, a pokolian fontostól a nagyon fontosig terjedő intervallumon belül. Olyanok voltak az életében ezek az emlékek, mint gyöngyszemek a gyöngysorban. Csak azokra a dolgokra emlékezett, amelyek valamiképpen kapcsolatban álltak a beszédtevékenységgel.

AZ ELSŐ 1987. JÚLIUS 4-ÉN, délután 3:45-kor kezdődött. A tehénistállóban a hőmérséklet 20 fok körül volt. Köd ült a hegyekben, és itt lent, a völgyben még jobban összesűrűsödött. A fiú százhuszonnyolc kilométerre északra volt Pittsburgh-tól, ugyancsak ilyen messzire, nyugatra Erie-től, az Appalache és egy másik hegység lábai között. A gyenge nyári nap áthatolt a felhőkön, de nem melengette a fiút. 1:35-kor lágy eső kezdett szemerkélni. A fiú egyik lábát a szögesdrótból készült kerítés alsó részére tette, és lefelé nyomta, és megfogta a felső drótréteget. Ily módon a kerítés két részét eltávolította egymástól, és ügyesen átcsúszott köztük. Így hagyta el az apja birtokát. Amint ezzel a művelettel megvolt, elkezdett szaladni. A völgyön át szaladt, ötven lépést lefelé, kitárt karokkal, hogy egyensúlyozni tudjon a rövid lejtős szakaszon. Újabb ötven, futva megtett lépés következett, mezítelen lába csúszott a levéltakarón, és a fenyőtüleveleken. A páfrányok csapkodták csupasz lábszárát.

Egy kis pataknál, a völgy mélyén megállt, bordái kitágultak és összehúzódtak a ziháló tüdeje és hevesen dobogó szíve körül. Bokáig állt a forrás vizében, lenyúlt, hogy vizet merítsen, majd az arcához emelte a kezét, mint egy vadász, és a szemét le nem vette volna a homokos partról.

Mosómedvenyomok, szarvasnyomok, majd meglátta az emberi nyomokat is. Felnőtt ember nyomai, csizmatalp mindenfelé, és egy finom, nőies nyom a patak szegélyénél, ott, ahol a homok sárrá változik. Kis lábnyom volt; egy kisgyerek nyoma. A fiú hagyta, hogy a víz kicsurogjon az ujjai között. Felment a parton, azon az útvonalon, ahonnan jött, és egy közeli fatörzshöz ment. Belenyúlt, egészen a hónaljáig, és félretolt egy egyben maradt mókuscsontvázat, egy pár követ, furcsa alakú rücskös fadarabokat, egy köteg bakjegyet, és kivett egy viaszolt papírzacskót. Nagyon régi cukorka volt benne. Kivett egy ragacsos mentolos cukrot, és betette a rövidnadrágja zsebébe.

Aztán visszament a lábnyomokhoz, törte a fejét, hogy mik is lehetnek azok pontosan, közelről szemügyre vette őket, éles orrát szinte teljesen odatartotta a borsóformájú bemélyedésekhez, a lábujjak lenyomatához. Piszkos kis lábujjait a nyomok fölé tette, mintha azt nézné, hogy illeszkednek-e egymáshoz a formák, de egy homokszemnyit sem változtatott a csodás lenyomaton. Inkább lesimította hosszú haját, némi vízzel megtámogatva ezt az akciót, és a jobb napokat is látott pólója ujjával megdörzsölte az arcát. A patakocska tükreben egy bátorító mosolyt villantott saját magára. Majd hirtelen elszánt kifejezés ült az arcára, mérges és vad, és rávicsorgott a tükörképére.

Majd megint kifejezéstelen lett az arca. Felhúzta a szemöldökét, tágra nyitotta a szemét, és kivillantotta a fogait. Majd megint a kifejezéstelen arc. Végül összehúzta a szemöldökét, felállt, és elkezdte megmászni az előtte tornyosuló hegyet.

A régi farmhoz vezető úton keresztülhaladva a fiú megállt a magas aljnövényzetben. A tejelőkórók zombékjai között várt és figyelt, lekuporodott, nyakát behúzta a vállai közé. A régi farmház nem volt üres többé. Amikor szemügyre vette az épületet, tudta, hogy nem mászhat át többé az ablakon, amikor arra szottyán kedve, hogy ott aludjon. Új murva volt a kocsúton. Új ablakai voltak a háznak, világító fehér kerettel. Hallotta egy autó hangját, és előző nap kalapálást is hallott. Látta a lelki szemei előtt, hogy egy tolvaj munkálkodik ott, és igyekszik szétszedni az omladozó verandát, és amikor meglátja, hogy szúette mogyorófából van a borítása, pajszerrel feszegeti a deszkákat. Tudta, hogy a borítás ért valamennyit, mert hallotta, hogy az apja és a bátyjai erről beszélnek. Mérges volt a betolakodókra. A házban lévő összes régi könyv rejtjeleit megfejtette, kisilabizálta az összes írást, minden szót hangosan kimondott, egyiket a másik után, szép sorjában. A konyhapult alatt talált régi, sárga gyertyák fényénél olvasott. Volt egy olyan könyv, ami teljes egészében csak betűkből, nyilakból és számokból állt. Volt egy pár bőrkötésű sorozat, aminek gerincén a Dickens felirat szerepelt, tizenöt kötet, öt centis vastagságtól a tíz centisig, olyan szélesek, mint az anyja húsvágódeszkája. Vissza tudta idézni a bekezdések hosszát és szélességét is. Hogy merészeli egy csavargó darabokra szedni ezt a házat? Volt egy furgon a kocsifeljárón, és az előkertben egy emberi alak lógott egy kötélről, előre-hátra lengve, előre-hátra, az udvarral hatvan fokos szöveget zárva be. Hogy jobban lásson, széjjelebb húzta az arca előtt a növényeket, amelyek így sajátos keretbe foglalták az arcát. A földúton túl meglátta az emberalakot, aki otthagya a lábnyomát a patakparton. Egy gyerek volt. A gyerek egy darabokra szedett autógumiban ült. A gumiabroncs egy fáról lógott le, és előre-hátrahimbálózott, előre-hátra szép, szabályos ütemben. Amint a hinta leírt egy ívet, elfordult, és egyszerre himbálózott és forgott, így lassan a gyerek arca is láthatóvá vált Maxon számára. A gyerek is megpillantotta őt, aztán elfordult, körbe, ívesen átlendült az udvar felett, ellibbent a farmház előtt, majd vissza, hogy ismét a fiúra nézzen. Mire a gyerek még egyszer megtett egy kört, a fiú már átszaladt az úton, és a kocsifelhajtó aljánál, a felhágókövön állt. A gyerek, még mindig a hintában ülve, letette a lábát a földre; a himbálózás és a forgás abbamaradt. Hatalmas szemével végigmérte a fiút. Voltaképpen megbámulta.

– Ki vagy te, egy kisfiú? – kérdezte a gyerek.

– Maxon vagyok – felelte a fiú. Teljesen kihúzta magát; úgy állt, hogy egyik térde a másikhoz ért, a sarkait is összeérintette. Ebben a testhelyzetben álldogált a téglalap alakú kövön.

– Sunny vagyok – jelentette be a gyerek –, és lány vagyok. Ki akarod próbálni a hintát?

Amióta Maxon az esztét tudta, a farmház üresen állt. Nagyon fiatalon bukkant rá, amikor az erőben járt, felfedezőúton. Mostanra már keresztül-kasul bebarangolta az egész megyét. Ez volt az egyik

hely, ahol éjszakára meg szokta húzni magát. Ezen kívül volt egy sáttortetős kalyiba 168 fával arrébb, az elektromos vezeték mentén, a régi farmházon túl, meg volt még egy vadászsles is, egy fán a vasút mentén, amit erre a célra szokott használni. Voltak, akik enni adtak neki, beleértve a családját is; de a szülein kívül mások is etették. Volt egy idős asszony, aki egy lakókocsiban lakott, és azt hitte, Maxon néma. Maxon sosem állt szóba vele. Azoktól a házaktól, amelyek fehérre voltak festve, és kilencven fokos szöveget zártak be, Maxon mindig távol tartotta magát. A tanítási időszak alatt ahányszor csak tehetett, busszal ment iskolába. Hétéves, négy hónapos, és tizennyolc napos volt. Vagy úgy is mondhatjuk, hogy a születése óta a Föld 2693-szor fordult meg a tengelye körül. Maxon belemászott az abroncs-hintába, Sunny pedig meglökte őt. Játszottak. Nagyokat nevetgéltek, amikor valaki megjelent a bejárati ajtóban. Maxon még sosem látta, hogy a ház bármelyik ajtaja nyitva lett volna; úgy gondolt a régi farmházra, mint egy olyan épületre, amelybe senki más nem juthat be, csak ő és a mókusok. A nő magas volt, és hosszú szoknyát viselt. Hosszú szőke haja volt, amit két copfba fogva viselt, mint a gyerekek.

– Sunny, mi folyik itt? – kérdezte a nő.

– Ő Maxon – mondta Sunny. A szájában ott volt a mentolos cukorka, azt forgatta a nyelvével, miközben beszélt. – Itt marad vacsorára. Maxon, ő a mamám.

Egy másik nő lépett elő az anya mögül, de neki barna bőre volt. Maxon még sosem látott olyan embert, aki ilyen barna lett volna. Alacsony volt, és egy kalapácsot tartott a kezében. A karja csupa por volt.

– Nu, kérlek, tégy még egy terítéket az asztalra – mondta az anya –, Sunnynak lett egy kis barátja.

A vacsoraasztalnál Maxon az anyával és a barna bőrű nővel átlósan, Sunnyval szemközt ült. Sunny biztatta, hogy egyen sok zöldséget, de úgy tűnt, ő maga nem mutat nagy érdeklődést a zöldségek iránt. Maxon marokszámra ette a cukkinit, és bejelentette:

– Szeretem a cukkinit. Nálunk vadon nő. Az udvarban. A cukkini magja, amit a kertben elvetek, visszamenőleg négy generációnyi cukkiniből származik, azok is az udvarban teremtek. Nyersen is megeszem. Úgy, mint a banánt, de nem hámozom meg.

Amikor ezt mondta, Sunny csészét formált a tenyeréből, és befogta a fülét. A barna nő rákacsintott a fiúra, az anya pedig bólított.

A fiú visszautasította a fürdés lehetőségét, amikor az anya szóba hozta a dolgot, de megengedte, hogy a nő megfésülje a haját, és egy takaróba burkolja. Állandóan ki- meg bejárkált a nő a szobába, és a kezeit a hosszú szoknyájára simította. A szemöldökét összehúzta. Kertbe való bútort tettek a nappaliba; Maxon látta, hogy időjárásálló. Azelőtt a nappaliban egy karosszék volt, amelyben egerek laktak, és egy piros kordbársonnyal borított heverő. A két gyerek ott ült a hintaágyban, amelyet hajlított fémrudakkal erősítettek a kerethez. Hintáztatták előre-hátra. Maxon lába leért a padlóra, de Sunny maga alá húzott lábakkal ült.

– Nagyon éhes ez a gyerek. Szerintem éheznek – mondta a barna bőrű nő a konyhából, mosogatás közben. – Nézd meg! Úgy néz ki, mint egy istenverte fogpiszkáló!

– Hol laksz? – kérdezte Sunny mamája.

Maxon kimutatott az ablakon.

– Gyerünk – kiáltotta Sunny –, menjünk játszani!

Maxon megfogta Sunny felé nyújtott kezét. Az almafa alá mentek, és elkezdtek felszedegetni az almákat a földről. Még csak a nyár derekánál jártak, de néhány alma máris a földön hevert; vadon nő, aprócska kis gyümölcsök voltak, csak az egyik oldalukon látszott némi rózsaszínes pír – leginkább a szarvasok szedegették fel és eszegették. Maxon megértette, hogy Sunnynak sosem akaródzott megenni ezeket az almákat, de persze Maxon időnként azért rájuk fanyalodott.

Néha, miközben az almákkal játszottak, Sunny keze Maxon kezére vagy karjára tévedt, mintha azt akarná megnézni, hogy meleg-e a bőre.

– Hol laksz? – kérdezte Sunny. – Megmutatod?

Maxon nemet intett. Tökéletes pontossággal hajított át egy almát a régi pajta egyik ablakán. Az ablaküveg kitört, és darabokra hullott. Majd Maxon egy másik almát dobott be, át ugyanazon a lyukon. Sunny figyelte Maxont. Amikor ő hajította el az almát, túl rövid volt a dobása.

Az eltört üveg hangjára az anya kijött a szűnyoghálós ajtón, és olyan reccsenéssel csukta be, hogy a köd ellenére is hallani lehetett, amint a hangja visszaverődve a hegyről, a völgy másik oldalán visszhangzik.

– Maxon, most hazaviszlek – jelentette ki. – Megmutatod, merre menjünk?

Maxon fejében megfordult, hogy egyszerűen elszalad, de a magas nő a befont copfjával valahogy szó nélkül kényszerítette, hogy engedelmeskedjen. Az övé volt az összes könyv, és az összes gyertya. Valami szigorú nyugalom-féle tükröződött az arcán, és talán a fogain is, amelyek fehéren sorakoztak a szájában. Maxon ellenállhatatlan készletet érzett, hogy tátott szájjal bámulja.

Beszálltak hát a furgonba.

Sunny az ajtó mellett állt, és szomorúan integetett. Maxon lenézett a lány lábaira: ezúttal nem voltak csupaszok, és nem hagytak nyomot a földön, hanem bőr cipőcskébe voltak bújtatva, amelyeket egy széles pánt rögzített a lábához. A furgon kihajtott a bejáróról, és az újonnan lerakott murva csikorgott a gumikerekek alatt.

AMI AKKOR TÖRTÉNT, annak nincs semmi jelentősége. Maxon nem emlékezett, mert az agya nem tárolta ezeket az adatokat.

AZTÁN A FURGON ismét felhajtott a kocsibeállóra, és a murva csak úgy csikorgott alatta. Az anya kézen fogta, és visszavezette a konyhába, majd adott neki egy banánt. Azt mondta, üljön le az

asztalhoz, a falba épített padra. A pad piros volt, és az egerek úgy szétrágták, hogy a borítása szétnyílt, és kilátszott a műanyaghab, amivel megtöltötték. Maxon megpucolta a banánt, és elkezdte enni.

Az anya leült a barna nő mellé.

– Nem volt ott senki. De ha láttad volna, mi van ott! Birkák! Rozsdás, kiszuperált kocsikban aludtak. Úgy értem, ott tartják őket. És voltak disznók is.

– Ne túlozz – mondta a barna nő.

– Nu, az a ház romokban van, és nem volt otthon egy lélek sem. Kiabáltam, szolongattam őket, csengettem, és akarod tudni, mit mondott a gyerek? Ez a hét-nyolcéves gyerek?

– Mit mondott? – kérdezte Nu, miközben eltakarította a vacsora maradékát.

– Azt mondta, elmentek a városba. El tudod ezt képzelni? Alig idősebb, mint Sunny. Ott hagyták, kint az esőben, abban a... – itt elkezdett köhögni. – kis rövidnadrágban. És elmentek a városba. Nu, ha te láttad volna, hogy mi volt ott! Azt hiszem, egy öszvért láttam a nappaliban.

Egy órával később mind kimentek, hogy megnézzék a tűzijátékot. Maxon egy takaróba burkolózott, és kis, koncentrikus körökben futkosott Sunny és az édesanyja körül, miközben a többiek a legelőn üldögéltek, egy régi, szegett gyapjuszőnyegen, és a színpompás robbanásokat várták. A mezőn nemrég nyírták le a fűvet. A széna betakarításán is túl voltak már. Még a takarón át is lehetett érezni, hogy szúrtak a növények, olyan volt, mint amilyen apa szakállá lenne. Sunny az anyja ölében ült, és a csípője köré fonta a lábát.

– Ott egy denevér – mondta Sunny. – És ott van Maxon.

Az anya nevetett, megölelte a gyermekét. Maxon nézte őket. Hallotta a beszélgetésüket. Sunny azt mondta, hogy nem akarja látni a tűzijátékot, és a tekintete minduntalan a fiúra és a körbe szálldosó denevérekre tévedt.

– Az ott Maxon, az pedig egy denevér – ismételte egyre.

Amikor a tűzijáték elkezdődött, Maxont megijesztették a hangok. Szerinte körülöttük zajlott a tűzijáték, de ő mégsem nézett fel az égre. Sötét volt, aztán hirtelen jött egy villanás, az összes autót megvilágította, az anya arca is fényben fürdött, majd ismét elsötétült minden, és éles vijjogás hallatszott. Körülötte lengett a szélben a széna illata, és érezte a levegőben, hogy valahol a közelben tehenek vannak.

– Ezután muszáj hazavinnünk őt – mondta Emma.

– Ne, meg akarom tartani! – kiáltotta Sunny, miközben Maxon továbbra is körbe-körbe nyargalászott.

A tűzijáték durranásai visszahangoztak szerinte a völgyben, vitte a hangot a folyó, a hanghullámok visszaverődtek a hegyek mindkét oldaláról.

– Nem – jelentette ki Emma. – Haza kell mennie.

– De én szeretem. Akarom! – mondta Sunny.

Amikor a tűzijáték véget ért, a két gyerek a kocsis hátsó ülésén ült, Emma vezetett és magában mormogott valamit, meg a fejét csóválta. Lehet, hogy azt gyakorolta, mit is fog majd mondani. Maxon jól érezte magát a sötétben a kislánnyal, és a hirtelen lezúduló eső hangját hallgatta. A víz összegyűlt a keréknyomokban. A villámló, furcsa mozaikot nézte, amelyet a beszűrődő fények a kocsis belsőterének plafonjára festettek, és a tekintete olykor-olykor az anya tarkójára tévedt. A lány a fiú kezéért nyúlt, és megfogta. A fiú magasabb volt. A lány testesebb. A fiú lábujjai befelé görbültek, mert olyan cipőt erőltettek a lábára, ami túl kicsi volt neki. Amikor megálltak egy stoptáblánál, és a fiú tudta, hogy nemsokára otthon lesz, kisiklott az autó ajtaján, ki az esőbe. Senki nem vette üldözőbe. Túl sötét volt, és már el is tűnt a látótérből, átsiklott egy nedves, kidőlt fán, elillant a víztől csepegő levelek alatt.

– Gyere vissza holnap is – kérte a lány, amikor még a kocsiban volt, és megszorította a kezét. – El ne felejtse!

Valószínűleg, ha igazán őszinte akar lenni magával, ez volt az a pillanat, amikor beleszeretett Sunnyba.

Hát, így történt.